

Sygn. akt: I C 978/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	p. o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26.08.2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 947,00 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanej M. K. kwotę 70,00 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem uiszczenia brakującej części opłaty od pozwu.

sygn. akt I C 978/19

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. kwoty 2.400, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26.08.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły w dniu 13.04.2016 r. umowę pożyczki nr (...) na podstawie której pozwanej udzielona została pożyczka w kwocie 2.000,00 zł wraz z prowizją w wysokości 400,00 zł. Termin spłaty zobowiązania strony ustaliły na dzień 25.08.2016 r., a łączna kwota do spłaty wynosiła 2.400,00 zł. Pozwana potwierdziła wolę zawarcia pożyczki poprzez dokonanie z należącego do niej rachunku kwoty 0,01 zł tj. opłaty rejestracyjnej. Powód wypłacił pozwanej umówioną kwotę pożyczki, a pozwana do dnia wniesienia pozwu, mimo wezwań powoda, nie dokonała jej spłaty.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda a rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przewidzianych wraz z opłatą od pełnomocnictwa. Pełnomocnik

pozwanej zakwestionował wszystkie nieuwierzytelnione i nie podpisane dokumenty oraz zakwestionował fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki oraz otrzymania przez pozwaną jakichkolwiek środków z tego tytułu

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.03.2014 r. pozwana M. K. dokonała rejestracji w serwisie powoda (...) sp. z o.o., założyła konto klienta i dokonała przelewu weryfikacyjnego na kwotę 0,01 zł. (dowód: wydruk z profilu klienta k. 29, przelew weryfikacyjny k. 30).

W dniu 13.04.2016 r. powód (...) sp. z o.o. oraz pozwana M. K. zawarli umowę pożyczki na kwotę 2.000,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił kwotę 400,00zł (prowizja), a termin jej spłaty ustalono na dzień 13.05.2016 r. W tym samym dniu tj. 13.04.2016 r. powód przełał na konto pozwanej kwotę 2.000,00 zł wskazując, że jest to wypłata pożyczki nr (...).

(dowód: umowa pożyczki k. 23 – 28, potwierdzenie przelewu k. 31)

W dniu 23 maja 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.825,83 zł, na którą składały się należność główna w wysokości 2.400,00 zł, prowizja w wysokości 400,00 zł oraz odsetki w wysokości 425,83zł. Wezwanie pozwana odebrała w dniu 11.06.2018 r.

(dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania k. 32-33, śledzenie przesyłek pocztowych Poczty Polskiej).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta . Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Wymogi formalnej takiej umowy określa przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z nim umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej prima facie – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia

językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną formę szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika” (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia prounijnna. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni prounijnej oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i dzieląc powyższą argumentację, w ocenie Sądu, powód wykazał iż pomiędzy stronami został spełniony wymóg zawarcia umowy w formie pisemnej, a brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda ramową umową pożyczki nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Odnośnie ustalenia czy spisanie postanowień przedłożonej przez powoda umowy poprzedzone zostało złożeniem przez strony oświadczeń woli zgodnych ze sporządzonym wydrukiem umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość, zauważyć należy, że ustalenie tego faktu możliwe jest w oparciu o przedstawione przez powoda dowody w drodze domniemania faktycznego, albowiem zgodnie z treścią art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

W niniejszej sprawie ustalone okoliczności w postaci założenia przez pozwaną profilu klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy i dokonania opłaty rejestracyjnej przez pozwaną oraz dokonanie przez pożyczkodawcę przelewu pożyczki w dniu 31.04.2016 r. na konto pozwanej (z którego pozwana dokonała opłaty rejestracyjnej) pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości ustalić fakt zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki z dnia 13.04.2016 r. , tym bardziej, że pozwana odebrała wezwanie do zapłaty z dnia 23 maja 2018 r., które dotyczyło tej umowy pożyczki i nie zakwestionowała istnienia długu.

W konsekwencji za niezasadne należy uznać zarzuty pozwanej, iż do zawarcia umowy pożyczki nie doszło oraz zarzutu nie otrzymania przez nią jakichkolwiek środków z tego tytułu. Fakt, że pozwana dokonała opłaty rejestracyjnej w 2014 r. nie przemawia za oddaleniem powództwa, ponieważ jak wskazywał powód (a czemu pozwana nie zaprzeczyła) rejestracji w serwisie dokonuje się tylko raz i na jej podstawie klienci mogą otrzymywać kolejne umowy pożyczki.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ze wskazanymi w wyroku odsetkami.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona,

należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Wprawdzie z ramowej umowy pożyczki wynikało, że termin jej spłaty został określony na dzień 13.05.2016 r., sąd zgodnie z wnioskiem powoda zasądził odsetki od dnia 26.08.2016 r., co jest korzystne dla pozwanej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 kpc, uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu według, na które składa się wniesiona przez powoda opłata od pozwu, koszty zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Jednocześnie Sąd stosownie do treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył pozwaną obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty 70,00 zł tytułem nieuiszczonej przez powoda części opłaty od pozwu